

โรมสถาปนานิมิตขึ้น—หมายเลขห้า

การเปิดเผยข้อพิพาทเชิงพยากรณ์ที่เกิดขึ้นในขบวนการแอ็ดเวนติสต์:
การทำความเข้าใจใจในหมู่ชนชาติของท่าน

Jeff Pippenger
2024-08-09

ในบทความก่อนหน้านี้

เราได้ระบุแนวข้อพิพาทเชิงพยากรณ์หกแนวซึ่งได้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของแอ็ดเวนติสต์ ตั้งแต่ยุคสมัยมิลเลอไรต์จนถึงปัจจุบัน ข้าพเจ้ายืนยันว่าข้อพิพาทครั้งแรกและครั้งสุดท้ายเกี่ยวกับ “พวกโจรแห่งชนชาติของท่าน” ในข้อที่สิบสี่ของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดนั้น มีลักษณะเหมือนกันในเชิงพยากรณ์ มิลเลอไรต์เข้าใจว่า “พวกโจร” คือโรม และฝ่ายโปรเตสแตนต์สอนว่า “พวกโจร” คือกษัตริย์ซีเรียองค์หนึ่งนามว่า Antiochus Epiphanes.

และในกาลเวลาเหล่านั้น จะมีหลายคนลุกขึ้นต่อสู้กษัตริย์แห่งทิศใต้
อีกทั้งพวกคนฉกฉวยในหมู่ชนชาติของเจ้าจะยกตัวขึ้นเพื่อสถาปนานิมิตนั้นให้สำเร็จ
แต่เขาทั้งหลายจะล้มลง ดาเนียล 11:14

เริ่มตั้งแต่ข้อสิบ และต่อเนื่องไปจนถึงข้อสิบห้า มีการพรรณนาถึงสงครามระหว่างอาณาจักรอียิปต์กับซีเรีย อียิปต์คือกษัตริย์แห่งทิศใต้ในข้อความตอนนี้ และกษัตริย์ซีเรียถูกพรรณนาไว้ว่าเป็นกษัตริย์แห่งทิศเหนือ ข้อสิบระบุถึงสิ่งที่นักประวัติศาสตร์เรียกว่าเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามซีเรียครั้งที่สี่ในปี 219 ก่อน ค.ศ. ข้อสิบเอ็ดและข้อสิบสองพรรณนาถึงยุทธการที่ราฟาอาในปี 217 ก่อน ค.ศ. และผลสืบเนื่องของยุทธการนั้น จากนั้นข้อสิบสามถึงข้อสิบห้าระบุถึงยุทธการที่พาเนียมในปี 200 ก่อน ค.ศ. ในข้อสิบถึงข้อสิบห้า กษัตริย์ซีเรียคืออันติโอคัส มานูส ผู้ปกครองจักรวรรดิเซลูซิด

ข้อสิบเป็นภาพแทนของประวัติศาสตร์ในช่วงที่อันติโอคัสมักนัสเริ่มทำสงครามเพื่อยึดคืนดินแดนซึ่งถูกช่วงชิงไปจากอาณาจักรเซลูซิดเมื่อหลายปีก่อน ในข้อนี้เขาได้ยึดดินแดนที่สูญหายไปคืนมาในปี 219 ก่อนคริสตกาล แต่เขาได้ยุติการรุกรานของตนลงชั่วคราว และพยายามรวบรวมกำลังทางทหารของตนขึ้นใหม่ เขาได้กลับมาควบคุมดินแดนที่สูญหายไปนั้นอีกครั้ง และรุกคืบไปจนถึงพรมแดนของอียิปต์ คืออาณาจักรฝ่ายใต้ซึ่งปกครองโดยราชวงศ์ปโตเลมี ระหว่างปี 219 ก่อนคริสตกาลถึงปี 217 ก่อนคริสตกาล ทั้งกษัตริย์ฝ่ายใต้และกษัตริย์ฝ่ายเหนือได้วางแผนเตรียมพร้อมสำหรับศึกแห่งราฟาอาที่กำลังใกล้เข้ามา

ยุทธการแห่งราฟาอาเกิดขึ้นในปี 217 ก่อนคริสตกาล และอาณาจักรฝ่ายใต้คืออียิปต์ ซึ่งปกครองโดยปโตเลมี เป็นฝ่ายมีชัยเหนือกษัตริย์ซีเรีย อันติโอคัส มักนัส ผู้เป็นกษัตริย์ฝ่ายเหนือในข้อความพยากรณ์นั้น ต่อมาในข้อสิบสามถึงข้อสิบห้า สิบเจ็ดปีให้หลังคือในปี 200 ก่อนคริสตกาล อันติโอคัส มักนัส ซึ่งในเวลานั้นได้ทำพันธมิตรกับฟิลิปแห่งมาซิโดเนีย ได้เข้าทำศึกกับอียิปต์ในยุทธการแห่งพาเนียม ในเวลานั้นอาณาจักรฝ่ายใต้คืออียิปต์มีกษัตริย์ทรงพระเยาว์อายุเพียงห้าหรือหกพรรษา และอันติโอคัส มักนัส กับฟิลิปก็ไม่อาจต้านทานการฉวยโอกาสจากกษัตริย์เยาว์วัยแห่งอียิปต์ได้ และอันติโอคัส มักนัสก็มีชัยในยุทธการแห่งพาเนียม ข้อพระคัมภีร์ทั้งสามข้อที่กล่าวถึงยุทธการแห่งพาเนียมนั้นรวมถึงข้อสิบสี่ ซึ่งเป็นที่ซึ่งมีการนำอำนาจใหม่เข้าสู่เรื่องราวแห่งคำพยากรณ์

โจรในชนชาติของท่านเป็นอำนาจที่แตกต่างจากกษัตริย์อียิปต์แห่งทิศใต้ หรือกษัตริย์เซลูซิดแห่งทิศเหนือ หรือฟิลิปผู้ครอบครองมาซิโดเนีย พวกมิลเลอไรต์ตระหนักว่า โรมคือโจรในชนชาติของท่าน หนึ่งในรากศัพท์ภาษาฮีบรูที่แปลว่า “โจร” มีความหมายว่า ผู้ทำให้แตกหัก

โรมนอกศาสนาถูกนำเสนอไว้ในคำพยากรณ์ว่าเป็นอำนาจซึ่งจะทำให้ตกเป็นขึ้น ๆ

ภายหลังเหตุการณ์นี้ ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด มีสัตว์ร้ายตัวที่สี
น่าสะพรึงกลัวและน่าหวาดหวั่น ทั้งมีกำลังยิ่งนัก และมีปีกใหญ่ มันทัดกินและบดขยี้เป็นขึ้น ๆ
และเหยียบย่ำสิ่งที่เหลืออยู่ด้วยเท้าของมัน และมันแตกต่างจากสัตว์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน
และมันมีเขาสิบเขา ดาเนียล 7:7

เมื่ออยู่โรยาห์ สมิดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพวกโจร
เขาได้อ้างคำกล่าวของนักประวัติศาสตร์ผู้หนึ่งซึ่งชี้ให้เห็นว่า
พวกโจรเป็นสัญลักษณ์แทนผู้ทำลายกำแพงทะเลงฟาเข้าไป

“บัดนี้ได้มีอำนาจใหม่หนึ่งปรากฏขึ้น คือ ‘พวกปล้นสะดมแห่งชนชาติของเจ้า’;
ตามถ้อยคำเดิมตั้งที่บิชอปนิวตันกล่าวไว้ว่า ‘พวกผู้ทำลายแห่งชนชาติของเจ้า’ ตามตัวอักษร ณ
ดินแดนอันห่างไกลริมฝั่งแม่น้ำไทเบอร์
ราชอาณาจักรหนึ่งได้กำลังบำรุงเลี้ยงตนเองด้วยโครงการอันทะเยอทะยานและแผนการอันมืดมน
เริ่มแรกนั้นเล็กและอ่อนแอ แต่ก็เติบโตขึ้นด้วยความรวดเร็วอันน่าอัศจรรย์ในด้านกำลังและความแข็งแกร่ง
แผ่ออกไปอย่างระมัดระวัง ณ ที่นี้และที่นั่น เพื่อทดลองกำลังของตน
และทดสอบความแข็งแกร่งแห่งแขนสงครามของตน จนเมื่อสำนึกในอำนาจของตนแล้ว
มันก็เข็ดศึระขึ้นอย่างองอาจท่ามกลางบรรดาประชาชาติแห่งพิภพ
และยึดกุมหางเสือแห่งกิจการทั้งหลายของพวกเขาไว้ด้วยมืออันมีอาจต้านทานได้ นับแต่นั้นเป็นต้นมา
นามแห่งโรมก็ปรากฏอยู่บนหน้าประวัติศาสตร์
ถูกกำหนดไว้ให้ควบคุมกิจการของโลกเป็นเวลายาวนานหลายยุคสมัย
และใช้อิทธิพลอันยิ่งใหญ่อันท่ามกลางบรรดาประชาชาติแม้จนถึงที่สุดแห่งกาลเวลา”

“โรมได้กล่าวแล้ว; และในไม่ช้า
ซีเรียกับมาซิโดเนียก็พบว่าภาพแห่งความโศกเศร้าของพวกเขากำลังเปลี่ยนแปลงไป
โรมันได้เข้าแทรกแซงเพื่อปกป้องกษัตริย์หนุ่มแห่งอียิปต์
โดยตั้งใจแน่วแน่ว่าเขาจะต้องได้รับการคุ้มครองจากความพินาศซึ่งอันที่โศกและฟิลิปได้วางแผนไว้
นี่คือปี 200 ก่อน ค.ศ. และเป็นหนึ่งในการเข้าแทรกแซงครั้งสำคัญยุคแรก ๆ
ของโรมันในกิจการของซีเรียและอียิปต์” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 257.

คำพยากรณ์ที่ได้กล่าวไว้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นได้สำเร็จลงภายในเวลาประมาณยี่สิบปี ตั้งแต่ปี 219 BC
จนถึง 200 BC แต่บรรดาผู้เผยพระวจนะกล่าวถึงยุคสุดท้ายมากกว่ายุคสมัยที่พวกเขาดำรงชีวิตอยู่

“บรรดาผู้เผยพระวจนะในสมัยโบราณแต่ละคนนั้นได้กล่าวไว้เพื่อยุคของเรามากกว่ายุคของตนเอง
เพื่อว่าการพยากรณ์ของพวกเขาจะมีผลบังคับใช้แก่เรา
'ฝ่ายเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ได้บังเกิดแก่เขาทั้งหลายเพื่อเป็นตัวอย่าง
และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติพวกเรา ผู้ซึ่งปลายยุคทั้งหลายได้มาถึงแล้ว' 1 Corinthians 10:11.
'สิ่งเหล่านี้ทรงสำแดงแก่เขาทั้งหลายว่า สิ่งที่เขาปรารถนาคือมิใช่เพื่อตนเอง แต่เพื่อพวกเรา
คือสิ่งซึ่งบัดนี้ได้มีผู้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว โดยคนเหล่านั้นที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่าน
ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงถูกส่งลงมาจากรสวรรค์ ซึ่งแม้ทูตสวรรค์ทั้งหลายก็ปรารถนาจะเฝ้าดู' 1
Peter 1:12....”

“พระคัมภีร์ได้สั่งสมและรวบรวมทรัพย์สมบัติของตนไว้สำหรับชนรุ่นสุดท้ายนี้
เหตุการณ์ยิ่งใหญ่อันทั้งปวงและบรรดาเหตุการณ์อันเคร่งขรึมสำคัญแห่งประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม
ได้เกิดขึ้นมาแล้ว และกำลังเกิดซ้ำอีกในคริสตจักรในวาระสุดท้ายเหล่านี้” Selected Messages, book
3, 338, 339.

แม้ว่าดาเนียลมิได้มีชีวิตอยู่ในช่วงระยะเวลาสิบปีที่เรากำลังพิจารณาอยู่ แต่การทรงดลใจผ่านข้อเขียนของซิสเตอร์ไวท์แจ้งแก่เราว่า ประวัติศาสตร์ส่วนมากที่บันทึกไว้ในดาเนียลบทที่สิบเอ็ดจะต้องเกิดขึ้นซ้ำอีกในการสำเร็จครบถ้วนขั้นสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด

“เราไม่มีเวลาให้สูญเสียเลย ยุคแห่งความทุกข์ยากอยู่เบื้องหน้าเรา
โลกกำลังกระวนกระวายด้วยจิตวิญญาณแห่งสงคราม
อีกไม่นานเหตุการณ์แห่งความทุกข์ยากที่กล่าวไว้ในคำพยากรณ์จะบังเกิดขึ้น
คำพยากรณ์ในดาเนียลบทที่สิบเอ็ดได้เกือบจะถึงความสำเร็จครบถ้วนแล้ว
ประวัติศาสตร์ส่วนมากที่ได้เกิดขึ้นในการทำให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จจะเกิดซ้ำอีก” Manuscript
Releases, number 13, 394.

ข้อสิบถึงข้อสิบห้าแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ดเป็นภาพแทนประวัติศาสตร์ของยุคสุดท้ายซึ่งนำไปสู่กฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า เพราะข้อสิบหกระบุถึงเวลาที่กรุงโรมได้พิชิต “แผ่นดินอันรุ่งโรจน์” เป็นครั้งแรก

แต่ผู้ที่ยกมาสู่เขาจะกระทำตามใจชอบของตน และจะไม่มีผู้ใดยืนหยัดต่อหน้าเขาได้
และเขาจะยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกลาภสูญด้วยมือของเขา ดาเนียล 11:16

ดาเนียลใช้สำนวนว่า “แผ่นดินอันรุ่งโรจน์” สองครั้งในงานเขียนของท่าน ครั้งแรกคือในข้อสิบหก เมื่อโรมนอกศาสนาตามตัวอักษรพิชิตแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ของยูดาห์ตามตัวอักษร

“แม้ฮีบปต์จะไม่อาจยืนหยัดต่อหน้าอันติโอคัส กษัตริย์แห่งทิศเหนือได้
แต่อันติโอคัสก็ไม่อาจยืนหยัดต่อหน้าชาวโรมัน ผู้ซึ่งบัดนี้ได้ยกมาต่อสู้กับเขาได้อีกเช่นกัน อาณาจักรใด ๆ ก็ไม่อาจต้านทานอำนาจที่กำลังรุ่งขึ้นนี้ได้อีกต่อไป
ซีเรียถูกพิชิตและถูกรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิโรมัน เมื่อปอมเปย์ ในปี 65 ก่อนคริสตกาล
ได้ปลดอันติโอคัส เอเชียตีศออกจากกรรมสิทธิ์ทั้งปวงของเขา
และลดฐานะซีเรียลงเป็นมณฑลหนึ่งของโรมัน”

“อำนาจเดียวกันนั้นจะต้องตั้งมั่นอยู่ในแผ่นดินบริสุทธิ์ด้วย และกลืนกินแผ่นดินนั้น
โรมได้เข้ามาผูกสัมพันธ์กับชนชาติของพระเจ้า คือพวกยิว โดยพันธไมตรี เมื่อปี 162 ก่อน ค.ศ.
นับจากเวลานั้น โรมจึงครองตำแหน่งอันเด่นชัดในปฏิทินแห่งคำพยากรณ์ อย่างไรก็ตาม
โรมยังมีได้ได้มาซึ่งสิทธิอำนาจเหนือแคว้นยูเดียโดยการพิชิตจริง จนถึงปี 63 ก่อน ค.ศ.;
และเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นในลักษณะดังต่อไปนี้” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 259.

อีกข้อพระคัมภีร์หนึ่งที่ดาเนียลใช้คำว่า “แผ่นดินอันรุ่งโรจน์” คือข้อสิบเอ็ด

เขาจะเข้าไปในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ด้วย และหลายประเทศจะถูกคว่ำลง;
แต่บรรดาผู้เหล่านี้จะพ้นจากมือของเขา คือ เอโดม และโมอับ และบรรดาหัวหน้าของชนอัมโมน ดาเนียล
11:41

ข้อสิบเอ็ดแน่นอนว่ายอมต่อเนื่องจากข้อสิบ และข้อสิบเริ่มต้นด้วยถ้อยคำว่า “และในวาระสุดท้าย”
ในหนังสือ The Great Controversy ซิสเตอร์ไวท์ได้ระบุว่าปี 1798 คือ “วาระสุดท้าย” ดังนั้น
ข้อสิบเอ็ดจึงกำลังชี้ถึงประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นภายหลังวาระสุดท้ายในปี 1798.

“แต่ในวาระแห่งสุดท้าย” ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้จะทวีขึ้น”
ดาเนียล 12:4.... นับตั้งแต่ปี 1798 เป็นต้นมา พระธรรมดาเนียลได้ถูกเปิดผนึกแล้ว
ความรู้เกี่ยวกับคำพยากรณ์ก็ได้เพิ่มพูนขึ้น
และคนเป็นอันมากได้ประกาศสารอันเคร่งขมึนเรื่องการพิพากษาที่ใกล้เข้ามา” The Great Controversy,
356.

แผ่นดินอันรุ่งโรจน์ในข้อที่สี่สิบเอ็ดนั้น มิใช่ยูดาห์โบราณตามตัวอักษรในอดีต หากแต่เป็นยูดาห์ฝ่ายจิตวิญญาณในยุคปัจจุบัน สหรัฐอเมริกาคือยูดาห์ฝ่ายจิตวิญญาณในยุคปัจจุบัน และข้อที่สี่สิบเอ็ดกำลังกำหนดชี้ถึงกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้าในสหรัฐอเมริกา

แต่สิ่งที่เป็นฝ่ายจิตวิญญาณนั้นมิได้มาก่อน หากว่าสิ่งที่เป็นฝ่ายธรรมชาติมาก่อน แล้วภายหลังจึงเป็นสิ่งที่เป็นฝ่ายจิตวิญญาณ 1 โครินธ์ 15:46

กฎหมายวันอาทิตย์นั้นถูกเป็นแบบไว้โดยข้อสิบหก เพราะว่า “ประวัติศาสตร์ส่วนมากที่ได้เกิดขึ้นแล้ว” ในการสำเร็จของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดจะต้องเกิดซ้ำอีก ข้อสิบถึงข้อสิบห้าในยุคสุดท้ายนั้น เป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ที่มาก่อนหน้าและนำไปสู่กฎหมายวันอาทิตย์

กษัตริย์ฝ่ายเหนือในข้อพระคัมภีร์ทั้งห้าข้อนั้น รวมทั้งกษัตริย์ฝ่ายใต้ ซึ่งได้สำเร็จตามขึ้นโดยกษัตริย์เชลซิด อันติโอคัส มัคนุส และกษัตริย์อียิปต์แห่งราชอาณาจักรปโตเลมี เป็นแบบอย่างลวงหน้าของอำนาจต่าง ๆ ที่เป็นจุดเน้นของประวัติศาสตร์ซึ่งนำไปสู่กฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้านี้ ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ระบุถึงประวัติศาสตร์แห่งการเคลื่อนไหวของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน เพราะข้อสิบระบุถึงการล่มสลายของสหภาพไซเรียตในปี 1989 และข้อสิบหกระบุถึงกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้านี้

พระคริสต์ทรงเน้นย้ำข้อพระคัมภีร์เหล่านี้โดยทรงเชื่อมโยงข้อสิบเข้ากับข้อสี่สิบ และข้อสิบหกเข้ากับข้อสี่สิบเอ็ด การอ้างถึงโดยตรงถึงแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ตามตัวอักษร ซึ่งเป็นแบบอย่างของแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ฝ่ายจิตวิญญาณในข้อสี่สิบเอ็ดนั้น อยู่ที่ตอนจบของพระคัมภีร์หกข้อนี้ และข้อสิบเป็นจุดเริ่มต้น!

เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงทำให้แน่ใจว่าข้อสิบหกมีความเชื่อมโยงโดยตรงกับข้อสี่สิบเอ็ด ข้อสิบก็มีความเชื่อมโยงโดยตรงกับข้อสี่สิบเช่นกัน ถ้อยคำในข้อสิบที่ว่า “ท่วมล้น และผ่านไป” เป็นวลีภาษาฮีบรูเดียวกันทุกประการกับที่แปลว่า “ท่วมล้นและลวงผ่าน” ในข้อสี่สิบ วลีนี้ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์อีกเพียงแห่งเดียวเท่านั้น แต่มีการแปลแตกต่างจากในข้อสิบและข้อสี่สิบเล็กน้อย ถึงกระนั้น ก็ยังเป็นวลีภาษาฮีบรูเดียวกันอยู่ดี

และเขาจะผ่านไปทั่วแผ่นดินยูดาห์; เขาจะท่วมล้นและไหลบ่าข้ามไป เขาจะขึ้นมาถึงคอ; และการแผ่ปีกของเขาจะปกคลุมทั่วความกว้างแห่งแผ่นดินของท่าน โอ อิมมานูเอล อิสยาห์ 8:8

วลี “ท่วมล้นและข้ามไป” ของอิสยาห์ มีความหมายเดียวกันกับวลี “ท่วมล้นและผ่านเข้าไป” ในข้อสิบ และวลี “ท่วมล้นและผ่านข้ามไป” ในข้อสี่สิบ ยิ่งไปกว่านั้น

ทั้งสามข้อต่างกำลังพรรณนาถึงการโจมตีของกษัตริย์ฝ่ายเหนือที่มีต่อกษัตริย์ฝ่ายใต้ ในพระธรรมอิสยาห์ กษัตริย์อัสซีเรียฝ่ายเหนือ คือเซนนาเคอริบ กำลังโจมตียูดาห์ ซึ่งเป็นราชอาณาจักรฝ่ายใต้ของอิสราเอล ในข้อสิบ อันติโอคัส มัคนุส กษัตริย์ฝ่ายเหนือแห่งจักรวรรดิเชลซิด กำลังโจมตีราชอาณาจักรฝ่ายใต้คืออียิปต์ ในข้อสี่สิบ กษัตริย์ฝ่ายเหนือ คืออำนาจสันตะปาปา ซึ่งได้รับบาดเจ็บถึงตายในตอนต้นของข้อสี่สิบ กำลังโจมตีอำนาจเหนือฝ่ายใต้คือสหภาพไซเรียต แต่ละข้อเป็นตัวแทนของโครงสร้างเชิงพยากรณ์เดียวกัน คือความขัดแย้งระหว่างกษัตริย์ฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ และในแต่ละข้อ กษัตริย์ฝ่ายเหนือ “ท่วมล้นและผ่านข้ามไป”

ทั้งคำพยานของอิสยาห์และข้อสิบต่างชี้ให้เห็นว่า เมื่อกษัตริย์ฝ่ายเหนือเข้ามาโจมตี เขาจะหยุดลงก่อนที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักรฝ่ายใต้

เซนนาเคอริบนำสงครามของตนมาถึงกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และไม่เลยไปกว่านั้น ในปี 219 ก่อนคริสตกาล อันติโอคัส มัคนุสมาถึงพรมแดนของอียิปต์แล้วหยุดลง

ต่อมาเขาก็พ่ายแพ้ในยุทธการแห่งราฟัวซึ่งเกิดขึ้นสองปีให้หลัง คือในปี 217 ก่อนคริสตกาล
เสนาาเคอริบมาถึงกำแพงกรุงเยรูซาเล็มและพ่ายแพ้ในสงคราม เมื่อพระเจ้าทรงแทรกแซง

ฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า เขาจะไม่เข้ามาในนครนี้
หรือยิงลูกธนูสักดอกเข้าไปที่นั่น หรือเข้ามาต่อหน้ามันพร้อมด้วยโล่ หรือก่อเชิงเทินขึ้นต่อสู้นครนี้
เขามาทางใด เขาก็จะกลับ ไปทางนั้น และจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เพราะเราจะป้องกันนครนี้ไว้ เพื่อช่วยมันให้รอด เพราะเห็นแก่เราเอง และเพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา
และอยู่มา ในคืนนั้นเอง ทูตของพระยาห์เวห์ได้ออกไป
และประหารคนในค่ายของชาวอัสซีเรียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน
และเมื่อเขาทั้งหลายลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ในเวลาเช้า ดูเถิด พวกเขาทั้งหมดก็เป็นศพเสียแล้ว ฉะนั้น
เสนาาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงออกไป และไปและกลับ และอาศัยอยู่ที่นินะเวห์ และอยู่มา
ขณะที่เขากำลังนมัสการในวิหารของนิสโรคพระของเขา
อัตรัมเมเลคและชาวเรเซอร์โอรสของเขาได้ฟันเขาด้วยดาบ และพวกเขาก็หนีไปยังแผ่นดินอาร์เมเนีย
และเอซารฮัดโดนโอรสของเขาได้ครอบครองแทนเขา 2 พงศ์กษัตริย์ 19:32-37

ในปี 1989 กษัตริย์พ่ายเหนือได้กวาดล้างสหภาพโซเวียตไป แต่เขามีได้พิชิตเมืองหลวงของสหภาพโซเวียต
รัสเซียงค์กยีนหยัดอยู่ การศึกครั้งถัดไป ซึ่งเป็นแบบอย่างไว้ในข้อสิบเอ็ดและสิบสอง คือยุทธการแห่งราฟัว
ซึ่งยังได้รับการเป็นแบบอย่างโดยการโคลนล้มกองทัพของเสนาาเคอริบและการสิ้นชีวิตของเขาในเวลาต่อมา
อันเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงชัยชนะของกษัตริย์พ่ายได้ ซึ่งคือยูดาห์ในคำพยานของเสนาาเคอริบ
และราฟัวในคำพยานของอันทีโอคัส มัคกันส.

ข้อสิบให้ความเชื่อมโยงโดยตรงกับข้อสิบสิบ และข้อสิบหกให้ความเชื่อมโยงโดยตรงกับข้อสิบสิบเอ็ด
ข้อสิบถึงข้อสิบหกเป็นภาพแทนประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปี 1989 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์
ข้อนี้เป็นภาพแทนประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่ในข้อสิบสิบ ซึ่งเริ่มต้นด้วยการล่มสลายของสหภาพโซเวียตในปี 1989
และดำเนินต่อไปจนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ ข้อสิบยังเชื่อมโยง "เจ็ดเวลา" แห่งเลวินตี บทที่ยีสิบหก
เข้ากับประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่นั้นโดยตรงด้วย
แต่แนวความจริงสายนั้นอยู่นอกเหนือสิ่งที่เรากำลังนำเสนอในที่นี้

ในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์ ข้อพิพาทแรกในบรรดาข้อพิพาทหลักหกประการภายในแอตเวเนตีส
มีเกี่ยวกับการระบุโรมอย่างถูกต้องได้เกิดขึ้น และข้อพิพาทนั้นว่าด้วยผู้ปล้นในข้อสิบสี่ว่าหมายถึงผู้ใด
พ่ายโปรเตสแตนต์ถือว่าหมายถึงอันทีโอคัส เอพิฟานีส ส่วนมิลเลอไรต์ระบุว่าหมายถึงโรม
ในข้อพิพาทสุดท้ายของแอตเวเนตีสมีเกี่ยวกับการระบุโรมอย่างถูกต้อง ก็เป็นเรื่องผู้ปล้นในข้อสิบสี่เช่นกัน
ชนชั้นหนึ่งซึ่งมีมิลเลอไรต์เป็นตัวแทน กำลังธำรงรักษาความเข้าใจพื้นฐานของมิลเลอไรต์
ซึ่งพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ได้ทรงรับรองไว้

"ข้าพเจ้าได้เห็นว่าแผนภูมิปี 1843 นั้นได้รับการชี้แนะโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และไม่ควรถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลง ว่าตัวเลขทั้งหลายนั้นเป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์
และว่าพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปกคลุมและทรงซ่อนความผิดพลาดประการหนึ่งไว้ในตัวเลขบางส่วน
เพื่อมิให้ผู้ใดสามารถมองเห็นได้ จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออก" Early Writings, 74.

แผนภาพศักดิ์สิทธิ์นั้นระบุถึงการโต้แย้งนั้นด้วยการกำกับปี 164 ก่อนคริสตกาล

"164 การสิ้นพระชนม์ของอันทีโอคัส เอพิฟานีส ผู้ซึ่งแน่นอนว่า
มิได้ลุกขึ้นต่อสู้อีกกับองค์เจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย เพราะเขาได้ตายไปแล้ว 164
ปีก่อนที่องค์เจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลายจะประสูติ"

การอ้างอิงถึงความขัดแย้งนั้นบนแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์เป็นตัวแทนของความจริงเพียงประการเดียวที่ปรากฏบนแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์ซึ่งมิได้ตั้งอยู่บนข้อความพยากรณ์จากพระวจนะของพระเจ้า โดยการกระทำเช่นนั้น มันจึงซับซ้อนมากมายหนึ่ง ซึ่งมีใจของประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ แต่เป็นของประวัติศาสตร์แอ็ดเวนติสต์ และ “ไม่ควรถูกเปลี่ยนแปลง” เพราะความขัดแย้งนั้นระบุให้เห็นว่าการนิมิตเชิงพยากรณ์ได้รับการสถาปนาอย่างไร การปฏิเสธความจริงพื้นฐานนั้นย่อมเป็นการปฏิเสธอำนาจแห่งการรับรองของพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ที่มีต่อแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์ไปพร้อมกันด้วย

“การล่อลวงครั้งสุดท้ายที่สุดของซาตานจะเป็นการทำให้คำพยาณของพระวิญญาณของพระเจ้าไร้ผล ‘เมื่อปราศจากนิมิต ประชาชนก็พินาศ’ (สุภาษิต 29:18) ซาตานจะกระทำการอย่างแยบยล ด้วยวิธีการต่างๆ และผ่านทางเครื่องมือหลากหลาย เพื่อบั่นทอนความเชื่อมั่นของชนที่เหลืออยู่ของพระเจ้าในคำพยาณแห่งจริง เขาจะนำนิมิตปลอมเข้ามาเพื่อชักนำให้หลงผิด และจะปะปนสิ่งเท็จกับสิ่งจริง เพื่อให้ผู้คนเกิดความรังเกียจจนถือว่าสิ่งสารพัดที่อ้างนามว่านิมิตเป็นเพียงลัทธิคลั่งไคล้ชนิดหนึ่งเท่านั้น แต่จิตวิญญาณที่ซื่อตรง โดยการเปรียบเทียบสิ่งเท็จกับสิ่งจริง จะสามารถจำแนกระหว่างสิ่งทั้งสองได้” Selected Messages, book 2, 78.

ความขัดแย้งครั้งสุดท้ายของ “the robbers of thy people” เป็นสิ่งเดียวกันกับครั้งแรก และหากปราศจากความเข้าใจในสัญลักษณ์ซึ่งสถาปนา นิมิตนั้นแล้ว “the people perish.” พวกเขา “perish” เพราะพวกเขา “make of none effect the testimony of the Spirit of God.”

อีกพวกหนึ่งอ้างว่าสหรัฐอเมริกาถูกกล่าวหาว่าเป็น “โจรผู้ปล้น” ในข้อสืบสวน พวกนั้น ไม่สามารถหรือไม่เต็มใจที่จะเห็นว่า อันติโอคัส มัคกันัส ในข้อสืบถึงข้อสืบทำ เป็นตัวแทนของสหรัฐอเมริกา ดังเช่นที่พวกโปรเตสแตนต์ในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์อ้างว่าโจรผู้ปล้นนั้นคืออันติโอคัส พวกที่ไม่เต็มใจจะเห็นนั้นก็ระบุว่าโจรผู้ปล้นคืออำนาจนั่นเอง (สหรัฐอเมริกา) ซึ่งอันติโอคัสเป็นแบบอย่างล่วงหน้าไว้

การโจมตียูดาห์ของเสนคเคอริบซึ่งลูกหลานมาถึงนครหลวงคือกรุงเยรูซาเล็ม และซึ่งล้มเหลวนั้น ได้รับการนำโดยรับซาเคห์ แม่ทัพของเสนคเคอริบ

บัดนี้ฉันขอท่านจงให้คำประกันแก่เจ้านายของข้าพเจ้า คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย แล้วข้าพเจ้าจะมอบม้าให้ท่านสองพันตัว ถ้าฝ่ายท่านสามารถหาคนขี่ม้ามาประจำมันได้ แล้วท่านจะหันหน้ามาต้อนนายกองคนหนึ่งคนใดซึ่งต่ำต้อยที่สุดในหมู่ข้าราชการของเจ้านายข้าพเจ้าได้อย่างไร และยิ่งวางใจในอียิปต์เพื่อรถรบและพลม้าอีกเล่า? บัดนี้ข้าพเจ้ายกขึ้นมากับสถานที่นี้เพื่อทำลายเสีย โดยปราศจากพระยาห์เวห์หรือ? พระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงขึ้นไปต่อสู้กับแผ่นดินนี้ และทำลายเสีย’ แล้วเอลียาควิมบุตรของฮิลคียาห์ และเชบนา กับโยอาหิกล่าแล้วมารับซาเคห์ว่า “ขอท่านโปรดพูดกับผู้ใช้ของท่านเป็นภาษาอารัม เพราะพวกเขาเข้าใจ และอย่าพูดกับพวกเขาเป็นภาษายูดาห์ให้ประชาชนที่อยู่บนกำแพงได้ยิน” แต่รับซาเคห์กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “นายของข้าพเจ้าส่งข้าพเจ้ามากล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่เจ้านายของท่านและแก่ท่านเท่านั้นหรือ? ท่านมิได้ส่งข้าพเจ้ามาหาคนทั้งหลายที่นอญบนกำแพงด้วยหรือ เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้กินอวจนะของตนเอง และดื่มปัสสาวะของตนเองร่วมกับพวกท่าน?” แล้วรับซาเคห์ก็ยืนขึ้นและร้องเสียงดังเป็นภาษายูดาห์ กล่าวว่า “จงฟังพระวจนะของมหาราชกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย” 2 พงศ์กษัตริย์ 18:23-28

รับซาเคห์มิได้กล่าวถ้อยคำของตนเอง หากแต่เป็นถ้อยคำของเซนาเคอริบ กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ในดาเนียล 11:40 กษัตริย์ฝ่ายเหนือนั้นคืออำนาจพระสันตะปาปา ซึ่ง ณ เวลาอวสานในปี 1798 ได้รับบาดเจ็บถึงตายด้วยน้ำมือของฝรั่งเศสผู้ไม่เชื่อในพระเจ้า คือกษัตริย์ฝ่ายใต้ ในชื่อนั้น ในที่สุดกษัตริย์ฝ่ายเหนือได้ตอบโต้และท่วมทับอาณาจักรฝ่ายใต้ (สหภาพโซเวียต) ในปี 1989 เมื่อกษัตริย์ฝ่ายเหนือกระทำกิจนั้นสำเร็จ เขาได้นำมาด้วย “รถรบ และพลม้า และเรือเป็นอันมาก” “รถรบและพลม้า” เป็นสัญลักษณ์แทนกำลังทางทหาร และ “เรือ” เป็นสัญลักษณ์แทนอำนาจทางเศรษฐกิจ สัญลักษณ์เหล่านั้นซึ่งบ่งว่าสหรัฐอเมริกาเป็นกองทัพตัวแทนของโรมฝ่ายสันตะปาปาในการมีชัยชนะเมื่อปี 1989 ดังที่มีแบบอย่างไว้โดยรับซาเคห์ อันทีโอคัส มัคนุสในข้อ 10 ถึง 15 เป็นตัวแทนของสหรัฐอเมริกา และตั้งที่วิลเลียม มิลเลอร์ได้ชี้ไว้อย่างถูกต้องว่า คำว่า “ด้วย” ในข้อ 14 เป็นการสถาปนาอำนาจใหม่ที่เข้าสู่เรื่องเล่าเชิงพยากรณ์ ดังนั้น “พวกโจร” จึงต้องเป็นตัวแทนของอำนาจที่แยกต่างหากจากทั้งกษัตริย์ฝ่ายใต้แห่งราชวงศ์บูร์บงหรืออันทีโอคัสกษัตริย์ฝ่ายเหนือ หรือฟิลิปแห่งมาซิโดเนีย

“กษัตริย์แห่งทิศใต้” ในข้อนี้ โดยปราศจากข้อสงสัยใด ๆ หมายถึงกษัตริย์แห่งอียิปต์; แต่คำว่า “พวกโจรในชนชาติของเจ้า” หมายถึงสิ่งใดนั้น ยังอาจเป็นข้อสงสัยสำหรับบางคนอยู่. ว่าไม่อาจหมายถึงอันทีโอคัส หรือกษัตริย์องค์ใดแห่งซีเรียนั้น เป็นที่ประจักษ์ชัด; เพราะทูตสวรรค์ได้กล่าวถึงชนชาตินั้นมาแล้วหลายข้อก่อนหน้านี้ และบัดนี้กลับกล่าวว่า “ทั้งพวกโจรในชนชาติของเจ้า” เป็นต้น ซึ่งเห็นได้ชัดว่าหมายถึงอีกชนชาติหนึ่ง. ข้าพเจ้ายอมรับว่าอันทีโอคัสอาจได้ปล้นขาวยิวอยู่บ้าง; แต่สิ่งนี้จะ “สถาปนานิมิต” ได้อย่างไร ในเมื่ออันทีโอคัสไม่ได้ถูกกล่าวถึง ณ ที่ใดเลยในนิมิตว่าได้กระทำกิจการเช่นนั้น; เพราะเขาเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ในนิมิตเรียกว่าอาณาจักรกรีก. อีกประการหนึ่ง “เพื่อจะสถาปนานิมิต” ย่อมต้องหมายถึงการทำให้นิมิตนั้นแน่นอน สมบูรณ์ หรือสำเร็จครบถ้วน.” William Miller, Miller’s Works, Lecture 6, 89.

“อันทีโอคัส” เป็นพระนามที่กษัตริย์หลายพระองค์แห่งจักรวรรดิเซลูซิดของซีเรียทรงเลือกใช้ ผู้ก่อตั้งจักรวรรดินั้นคือ เซลูซิด นิกาเตอร์ และมีพระมหากษัตริย์ทั้งหมดประมาณยี่สิบหกถึงสามสิบพระองค์อยู่ในรายนามกษัตริย์เซลูซิดทั้งหมด กษัตริย์หลายพระองค์ในบรรดานั้นทรงเลือกพระนามว่า “อันทีโอคัส” เช่นเดียวกับที่พระสันตะปาปาหลายองค์ทรงเลือกพระนามประจำตำแหน่งเมื่อได้รับเลือกเป็นพระสันตะปาปา พระสันตะปาปาทั้งหมดล้วนเป็น “ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์” ซึ่งหมายความว่า “ต่อต้านพระคริสต์” คำว่า “anti” มีความหมายว่า “ต่อต้าน” ในฐานะที่เป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ พวกเขาได้รับเอานามของบรรพบุรุษฝ่ายวิญญาณของตน คือซาตาน ทั้งซาตานและพระสันตะปาปาต่างก็ได้รับการระบุว่าเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ในคำพยากรณ์ที่ได้รับการดลใจ.

“ความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวของปฏิปักษ์พระคริสต์ที่จะดำเนินการกบฏซึ่งเขาได้เริ่มขึ้นในสวรรค์ จะยังคงทำงานอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟังทั้งหลาย” Testimonies, เล่ม 9, 230.

พระสันตะปาปาองค์หนึ่งคือผู้แทนของซาตาน และด้วยเหตุนี้ ทั้งสองจึงเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และดังนั้นจึงเป็น “ปฏิปักษ์พระคริสต์” เมื่อพวกเขาเข้ารับตำแหน่งพระสันตะปาปา พวกเขาจะเลือกพระนามหนึ่ง และกลายเป็นผู้แทนของซาตานบนแผ่นดินโลก

“เพื่อจะได้มาซึ่งผลประโยชน์และเกียรติยศฝ่ายโลก คริสตจักรถูกชักนำให้แสวงหาความโปรดปรานและการสนับสนุนจากบรรดาผู้ยิ่งใหญ่แห่งโลก; และเมื่อได้ปฏิเสธพระคริสต์เช่นนี้แล้ว นางก็ถูกชักจูงให้ถวายความจงรักภักดีต่อผู้แทนของซาตาน—คือบิชอปแห่งกรุงโรม” The Great

Controversy, 50.

ท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขาได้ด้วยงานของเขาเหล่านั้น
และบรรดาสันตะปาปาก็ดำเนินงานอย่างเดียวกันกับเขา

“โดยผ่านทางสมเด็จพระสันตะปาปาแห่งกรุงโรม งานอย่างเดียวกันนี้ได้ถูกดำเนินต่อไปในโลกนี้
ดังที่ได้ถูกดำเนินในราชสำนักแห่งสวรรค์ก่อนการขับไล่เจ้านายแห่งความมืดออกไป
ซาตานได้พยายามแก้ไขพระราชบัญญัติของพระเจ้าในสวรรค์ และเสนอข้อแก้ไขของตนเองขึ้นมา
เขาได้ยกการวินิจฉัยของตนเองเหนือกว่าการวินิจฉัยของพระเจ้าผู้สร้างของเขา
และตั้งเจตจำนงของตนเหนือพระประสงค์ของพระยาห์เวห์
และด้วยวิธีนี้เขาจึงประกาศโดยนัยว่าพระเจ้าอาจผิดพลาดได้
สมเด็จพระสันตะปาปาก็ดำเนินตามแนวทางเดียวกันนั้น และโดยอ้างความไม่อาจผิดพลาดสำหรับตนเอง
จึงพยายามปรับพระราชบัญญัติของพระเจ้าให้สอดคล้องกับความคิดของตนเอง โดยคิดว่าตนสามารถแก้ไข
ความผิดพลาดที่ตนเห็นว่ามีอยู่ในกฎเกณฑ์และพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์และแผ่นดิน
โลกได้ โดยนัยแล้ว เขากล่าวแก่โลกว่า
ข้าพเจ้าจะให้กฎหมายที่ดีกว่าแก่พวกท่านยิ่งกว่ากฎหมายของพระยาห์เวห์
นี่เป็นการลบล้างพระเจ้าแห่งสวรรค์อย่างยิ่งเพียงไร!” Signs of the Times, November 19, 1894.

แม้เชลลูคัส นิกาทอร์จะเป็นผู้สถาปนาจักรวรรดิซีลูซิด
แต่กษัตริย์หลายองค์ในลำดับต่อมามิได้ทรงเลือกใช้พระนามว่า “เชลลูคัส” หากแต่ทรงเลือกพระนามว่า
“อันทีโอคัส” เพื่อเป็นเกียรติ มิใช่แก่เชลลูคัส หากแก่บิดาของท่าน เชลลูคัสมีบิดาชื่ออันทีโอคัส
ซึ่งเป็นขุนนางและแม่ทัพผู้รับราชการภายใต้กษัตริย์ฟิลิปที่ 2 แห่งมาซิโดเนีย
ผู้ทรงเป็นพระราชบิดาของอเล็กซานเดอร์มหาราช
ฐานันดรอันสูงศักดิ์และภูมิหลังทางการทหารนี้ได้ช่วยวางรากฐานให้แก่บทบาทอันโดดเด่นของเชลลูคัสเอง
และการผงาดขึ้นสู่อำนาจในเวลาต่อมาภายหลังการสิ้นพระชนม์ของอเล็กซานเดอร์มหาราช

อาณาจักรของเซลิวคัสได้รับการสถาปนาขึ้นเมื่อเขาเข้าครอบครองสามในสี่ส่วนของอาณาจักรของอเล็กซานเดอร์
โรมกัพีซิมมหาอำนาจทางภูมิศาสตร์สามแห่งเช่นกัน เพื่อเข้าครอบครองและขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งทิศเหนือ
เมื่อเซลิวคัสได้ทำให้ทิศตะวันออก ทิศตะวันตก และทิศเหนืออยู่ในความมั่นคงแล้ว
เขาก็กลายเป็นกษัตริย์แห่งทิศเหนือในลำดับเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ และเมืองหลวงของเขาคือกรุงบาบิโลน
กษัตริย์หลายองค์ต่อมาทรงเลือกพระนามว่า “อันทีโอคัส” เมื่อเสด็จขึ้นครองบัลลังก์ฝ่ายเหนือ
เพื่อถวายเกียรติแก่บรรพบุรุษทางการเมืองของตน ความขนานกันนั้นเห็นได้โดยง่าย หากท่านเลือกที่จะเห็น
หากท่านไม่เห็น ก็ไม่เห็น

นามว่า “อันทีโอคัส” (Ἀντίοχος ในภาษากรีก) มาจากรากศัพท์กรีก “anti” (หมายถึง “ต่อต้าน” หรือ
“ตรงข้าม”) และ “ocheo” (หมายถึง “ยึดมั่นไว้” หรือ “ธำรงไว้”)
บรรดากษัตริย์ฝ่ายเหนือเลือกใช้นามนี้เพื่อธำรงมรดกทางการเมืองของตนร่วมกับบิดา
เช่นเดียวกับที่ปฏิปักษ์พระคริสต์ (บรรดาสันตะปาปา) เลือกนามเมื่อพวกเขาเริ่มปกครอง
ดังที่บรรดาสันตะปาปาเป็นตัวแทนของบิดาของตน คือมารฉนใด
อันทีโอคัสทั้งหลายแห่งจักรวรรดิซีเรียก็เป็นแบบอย่างล่วงหน้าของบรรดาตัวแทนของบิดาของตนนั้น
ในการประยุกต์นี้ อันทีโอคัสเป็นตัวแทนผู้รับมอบอำนาจของบิดาของตน
ตัวแทนผู้รับมอบอำนาจของอำนาจสันตะปาปาในปี 1989 คือสหรัฐอเมริกา
และคำพยานฝ่ายโลกก็สนับสนุนความสัมพันธ์ระหว่างปฏิปักษ์พระคริสต์ คือสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล
ที่ 2 กับโรนัลด์ เรแกน ในงานของพวกเขาเพื่อนำไปสู่การโค่นล้มสหภาพโซเวียตเดิม

ในข้อสิบถึงข้อสิบหก ข้อแรกและข้อสุดท้ายมีการอ้างอิงโดยตรงถึงข้อสิบและข้อสิบเอ็ด ข้อสิบเป็นภาพแทนโดยตรงของข้อสิบ ข้อสิบหกเป็นภาพแทนโดยตรงของข้อสิบเอ็ด ข้อเหล่านี้เป็นภาพแทนของส่วนหนึ่งแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียลที่เกี่ยวข้องกับยุคสุดท้าย

“หนังสือที่ถูกผนึกไว้ นั้นมิใช่หนังสือวิวรณ์ หากแต่เป็นพระธรรมดาเนียลส่วนนั้นที่เกี่ยวข้องกับยุคสุดท้าย พระคัมภีร์กล่าวว่า ‘แต่ท่าน โอ ดาเนียล จงปิดถ้อยคำเหล่านั้นไว้ และผนึกหนังสือไว้จนถึงวาระสุดท้าย หลายคนจะวิ่งไปมาที่นั่นที่นี่ และความรู้จะทวีขึ้น’ (ดาเนียล 12:4) เมื่อหนังสือนั้นถูกเปิดออก ก็มีคำประกาศว่า ‘เวลาจะไม่มีอีกต่อไป’ (ดู วิวรณ์ 10:6) บัดนี้พระธรรมดาเนียลได้ถูกแกะผนึกแล้ว และการสำแดงซึ่งพระคริสต์ได้ประทานแก่ยอห์นนั้นจะมาถึงบรรดาชาวโลกทั้งสิ้น โดยการเพิ่มขึ้นแห่งความรู้นั้น ประชาชาติหนึ่งจะได้รับการเตรียมให้ยืนหยัดอยู่ได้ในยุคสุดท้าย....”

“ในข่าวสารของทูตสวรรค์องค์แรก มนุษย์ทั้งหลายถูกเรียกให้มานมัสการพระเจ้า พระผู้ทรงเป็นพระผู้สร้างของเรา ผู้ทรงสร้างโลกและสรรพสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น พวกเขาได้ถวายความเคารพบูชาแก่องค์กรหนึ่งของสันตะปาปา ทำให้พระบัญญัติของพระยาห์เวห์ไร้ผลไป แต่จะมีความรู้ในเรื่องนี้เพิ่มพูนขึ้น” Selected Messages, book 2, 105, 106.

ณ เวลาสุดท้ายในปี 1989 ข้อหกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดเป็น “ส่วนของคำพยากรณ์ของดาเนียลซึ่งเกี่ยวข้องกับยุคสุดท้าย” สิ่งนี้ได้รับการตระหนักเมื่อมันถูกเปิดผนึกในเวลานั้น และการเปิดผนึกนั้นก่อให้เกิดความรู้เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับ “การสถาปนาตำแหน่งสันตะปาปา อันทำให้พระราชบัญญัติของพระยาห์เวห์ไร้ผล” อัลฟาและโอเมกามักทรงแสดงให้เห็นจุดจบโดยจุดเริ่มต้นเสมอ และกระบวนการทดสอบที่เริ่มขึ้นในปี 1989 นั้น ได้รับการออกแบบไว้เพื่อก่อให้เกิดผู้กราบนมัสการสองจำพวก.

และท่านกล่าวว่า “ดาเนียลเอ๋ย จงไปตามทางของเจ้าเถิด เพราะถ้อยคำเหล่านี้ถูกปิดไว้และประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย หลายคนจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และทำให้ขาวสะอาด และถูกทดลอง; แต่คนอธรรมจะยังกระทำความอธรรมต่อไป และไม่มีคนอธรรมผู้ใดจะเข้าใจ; แต่คนมีปัญญาจะเข้าใจ” ดาเนียล 12:9, 10

บัดนี้เราอยู่ในช่วงสุดท้ายของกระบวนการทดสอบนั้นแล้ว เพราะข้อพิพาทเรื่องพวกโจรในตอนต้นของลัทธิแอ็ดเวนติสต์กำลังถูกทำให้เกิดซ้ำอีกครั้ง การระบุว่าพวกโจรคือสหรัฐอเมริกา ก็เท่ากับเป็นการระบุว่าอันที่โอคัสคือพวกโจร นี่คือข้อพิพาทเดียวกันทุกประการกับของพวกมิลเลอไรต์และพวกโปรเตสแตนต์

เมื่อสิ้นสุดกระบวนการแห่งการทดสอบ เช่นเดียวกับในตอนเริ่มต้นของกระบวนการแห่งการทดสอบซึ่งเริ่มขึ้นในปี 1989 สิ่งแห่งเผ่ายูดาห์ทรงแกะตรา “คำพยากรณ์ส่วนนั้นในพระธรรมดาเนียลซึ่งเกี่ยวข้องกับวาระสุดท้าย” ในปี 1989 นั้นคือข้อหกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด และเมื่อถึงตอนสิ้นสุดนั้น คือประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อที่สิบ ซึ่งมิใช่ข้อสิบถึงข้อสิบหกเป็นแบบอย่างเชิงสัญลักษณ์ของเรื่องนั้น

เราจะดำเนินการพิจารณาถึงข้อโต้แย้งทั้งหกแนวภายในประวัติศาสตร์ของลัทธิแอ็ดเวนติสต์ต่อไปในบทความถัด ๆ ไป ข้อโต้แย้งแรกในหกข้อนั้นแสดงให้เห็นข้อโต้แย้งสุดท้ายในหกข้อนั้น เราจะใช้ข้อโต้แย้งแรกและข้อโต้แย้งสุดท้ายเพื่อวางข้อทับลงบนข้อโต้แย้งอีกสี่ข้อ ขณะที่เรากล่าวถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความพยายามของศัตรูแห่งความชอบธรรมที่จะขัดขวางประชากรของพระเจ้าไม่ให้แบ่งแยก “นิมิต” ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งได้รับการสถาปนาไว้ด้วยสัญลักษณ์แห่งกรุงโรม

“หากเราไม่เข้าใจความสำคัญของช่วงเวลาที่กำลังผ่านไปสู่วันตรุษอย่างรวดเร็ว และไม่เตรียมพร้อมที่จะยืนหยัดในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราก็จะเป็นผู้ดูแลที่ไม่ซื่อสัตย์ ยามเผ่าเร่ร่อนต้องรู้เวลาแห่งราตรีกาล บัดนี้ทุกสิ่งถูกปกคลุมด้วยความขริมศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งทุกคนที่เชื่อความจริงสำหรับกาลเวลานี้ควรตระหนัก พวกเขาควรดำเนินชีวิตโดยคำนึงถึงวันของพระเจ้า การพิพากษาของพระเจ้ากำลังจะตกลงมาเหนือโลก และเราจำเป็นต้องเตรียมพร้อมสำหรับวันยิ่งใหญ่ นั่น”

“เวลาของเรามีค่าอย่างยิ่ง เรามีช่วงเวลาแห่งการทดลองเพียงไม่กี่วัน น้อยเหลือเกิน ที่จะเตรียมพร้อมสำหรับชีวิตอันเป็นอมตะในอนาคต เราไม่มีเวลาที่จะใช้ไปกับการกระทำอย่างสะเปะสะปะ เราควรเกรงกลัวการอ่านพระวจนะของพระเจ้าอย่างผิวเผิน” Testimonies, volume 6, 407.